

عنوان مقاله:

تحلیلی بر اصل سنخیت در جریان وحی زبانی

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های علم و دین، دوره 11، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

حسام امامی دانالو - دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه علامه طباطبائی

علی شریفی - استادیار گروه علوم قرآن و حدیث، دانشکده الهیات و معارف اسلامی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

تحلیل فلسفی وحی و تکلم الهی، یکی از ضرورت های دینی است. بشری بودن الفاظ قرآن کریم، انگاره ای است که حداقل از اوایل قرن چهارم هجری، برای تبیین نحوه تکلم الهی به وجود آمده است و برخی در این میان برآنند که با توجه به اصل «سنخیت» ممکن نیست قرآن مخلوق بی واسطه خداوند باشد و بنابراین در جریان وحی، تنها معانی بدون شکل بر پیامبر اکرم (ص) نازل شده و ایشان خود به شکل دهی و عربی کردن معانی مبادرت ورزیده است. ازاین رو، پس از تبیین نحوه تمسک قائلان به بشری بودن الفاظ قرآن کریم، به اصل سنخیت، برداشت آنان تحلیل و نقد شده است و چنین به دست آمد که پذیرش اصل سنخیت مانع الهی دانستن الفاظ قرآن کریم نیست و با توجه به مبانی فلسفی، ازجمله مبانی وحدت وجود و تشکیک در وجود، می توان با فرض پذیرش اصل سنخیت و بساطت ذات، همچنان الفاظ قرآن کریم را مخلوق بی واسطه خداوند دانست

کلمات کلیدی:

اصل سنخیت، قرآن کریم، بشری بودن، وحی زبانی، خلق بی واسطه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1229377>

